

## Egy csepp segítség

Uganda... Néhány hónapja még csak halvány fogalmam volt arról, merre is kell keresni ezt az országot Afrika térképén. Azokra a kérdésekre pedig, hogy mi a fővárosa, a hivatalos nyelve, van-e tengerpartja, és főleg hogyan élnek az ottani emberek, még kevésbé tudtam volna pontos választ adni.

Egy napon azonban vendég érkezett az iskolánkba: egy, az afrikai lakosság életkörülményeinek javításáért küzdő civil szervezet képviselője. Bemutatott nekünk egy kisfilmet, amelyből megtudhattuk, milyen nehéz az eldugott kis falvak lakóinak sorsa Ugandában. Nekünk, európaiaknak szinte felfoghatatlan, de kénytelenek naponta akár 10 km-t is gyalogolni csak azért, hogy ivóvízhez jussanak, és a legalapvetőbb tisztálkodási lehetőségeket is nélkülözik.

Vendégünk szervezete – a WaterAid program keretében és sok más hasonló szervezettel együttműködve – azt a nemes célt tűzte zászlajára, hogy a legtávolabbi településeket is ivóvízhez juttatja. Tevékenységüknek hála számos faluban létesült már kút, és a szennyvíz elvezetését is sikerült megoldani – de sok még a teendő. Ezért úgy gondolták, hogy a Fejlesztés Európai Éve jegyében bennünket, diákokat is bevonnak a munkába: városunk iskolái közös jótékonyági vásárt rendeznek, ahol az egyes osztályok a saját maguk által előállított vagy szponzoroktól gyűjtött árut értékesítik. Azt az osztályt, amely a legmagasabb bevételt éri el, oklevéllel jutalmazzák.

Nagyon lelkesen vágtunk neki a feladatnak. Elhatároztuk, hogy mi leszünk a legjobbak! Elsősorban nem az motivált bennünket, hogy milyen szépen mutat majd az oklevél az osztálytermünk falán, hanem a segítő szándék. Sorba vettük, hogy ki-ki hogyan gazdagíthatja az árukínálatot. Hirtelen kiderült, mennyi titkos tehetség rejtőzködik köztünk. Volt, aki festményeket, fotókat, ékszereket, kézimunkákat ígért, mások süteményt és egyéb finomságokat ajánlottak fel. A legtalpraesettebbek pedig vállalták, hogy a helyi üzletekből, cégektől, illetve az egyes házakba bekopogva gyűjtenek adományokat.

A vásár napján már kora reggel ott sürgölődtünk, rendezgettük a portékát, díszítettük a standot. És a közös erőfeszítés meghozta gyümölcsét! Sorakoztak a látogatók a pultunk előtt, és senki sem távozott üres kézzel. A nap végén, amikor a bevételt számoltuk, úgy éreztük, mintha minden egyes pénzérme egy csepp víz lenne az ugandai falvak lakói számára.

Persze azért az osztálytermünk falán díszelgő oklevélre is nagyon büszkék vagyunk...